

ПЕРЕДМОВА

Ця збірка віршів видається у важкий час повномасштабного вторгнення ворога, а писалася в не менш складних умовах окупації Херсона, нашого «Міста-героя України». Тому зрозуміло, що кожний вірш пронизаний почуттями, які характерні для будь-якої людини, яка потрапила в подібну ситуацію, і яка переживає за свій край і Батьківщину. Саме це дає підстави стверджувати, що ці емоції, а подекуди й крик душі автора, не залишать нікого байдужим, особливо тих, хто відчув на собі «асвободженіє братскава народа».

Історія появи цієї збірки досить банальна. Перебуваючи в окупації, я поставив собі за мету видати вірші друга, які настільки точно торкалися потаємних глибин душі й у римованому стилі на різних емоційних рівнях розкривали відчуте й пережите під час навали північної орди, що гріх було ховати їх у шухляді або, як мінімум, не докласти зусиль до їх поширення серед співгромадян. Тоді це не здавалося досить реальним, і це все були, в більшій мірі, просто мрії та все ж... після деокупації Херсончика й за підтримки і допомоги пані **Лілії Віжічаніної** (завідувачки відділом наукової інформації та бібліографії Херсонської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Олесья Гончара) справа зрушила з місця.

Бо вірші повертали в минуле і спонукали цінувати теперішнє, ті повсякденні дрібниці довкола, які тільки на перший погляд є дрібницями, але насправді це не так.

Бо вірші давали надію і надихали на майбутнє, спонукали жити, щоб відродити наш край і нашу Неньку, примушували замислитися над сенсом буття і стосунків...

Від болючо-щемливих *«Я вам не пробачу ніколи / як підло стріляли у школу / як кулі летіли зі свистом / в далеке і рідне дитинство»* і *«Херсон / вже захрип від молитв / під звуки гучних канонад / він плаче в безсиллі навзрид / від болю свого / і від втрат»* до грайливо-фантастичного *«Байден у Херсоні»* або життєстверджувального *«Місто Переможного Сонця»* (коли серце херсонки й херсонця / б'ється плавнями в такт попри час / то і Місто Переможного Сонця / воскресає у кожному із нас) та інші.

Бо їх не можна було не видати і не закарбувати на папері. Отже, мрії здійснюються...

Михайло Олійник пише вірші з 4-го класу середньої школи (с. Гаврилівка), а районна газета «Вісті» (сміт Нововоронцовка) у свій час друкувала на своїх шпальтах перші творчі доробки поета-початківця. На сьогодні в мистецькому арсеналі Михайла Олійника є три видані збірки віршів: «Алгоритми мого серця» (2020 р.), «Скрипка душі» (2021 р.) та «Залізна лірика» (2021 р.). Кожна збірка варта уваги, адже не тільки різнобічно розкриває особистість автора, але й тому, що багато віршів знаходять відгуки в читачів, бо це зараз просто про них сказано і написано. Деякі з віршів, покладені на мелодію, стають популярними піснями, зокрема «Назад додому», «Воїн (Без надії я ніхто)», «Я проїду Антонівський міст», «Острів Джа», «Ти за руку мене тримай» досить легко знайти в мережі «Інтернет».

Хочеться подякувати всім добродійцям, які профінансували видання цієї збірки – без вас це б не здійснилося: згаданий вже пані Лілії – за посильну допомогу й доречні підказки та, звичайно, видавництву «Олді+» за якісну та доступну поліграфію. Дякую!

Сподіваюся, що читачам сподобаються вірші пана Михайла, і кожен знайде свій улюблений за змістом та емоціями, а ми з вами продовжимо разом працювати із спільно залученими ресурсами над подальшим виданням наступних творчих напрацювань талановитого автора.

*З повагою відповідальний секретар
Херсонської обласної організації
Національної спілки краєзнавців України,
доктор економічних наук **Вадим Яровий**
06.03.2023*

15.03.2022

Добрий день, друзі! Це один з моїх перших віршів, які я написав після повномасштабного вторгнення в нашу країну 24.02.2022 року. Я зустрів цю війну в Херсоні, пережив окупацію і залишаюсь тут, у своєму рідному місті. Я – на своїй землі!

нема куди бігти зібравши всі речі
ніхто не чекає мене за кордоном
хоч прийме Європа таку мою втечу
та я залишаюся з рідним Херсоном

куди ж мені бігти стежки і поля
як вас залишити у розпалі битви
я тут народився праотча земля
чекає моєї святої молитви

хай янголи душі тримають надійно
в маленькому місті своїх не зрікаюсь
мій рідний гарячий нескорений південь
хай як там не буде а я залишаюсь

нема куди бігти зібравши всі речі
ніхто не чекає мене за кордоном
надіюсь на крила весняно лелечі
над рідним до болю у серці Херсоном

залиште Ваш коментар тут

23.03.2022

Цей вірш я написав після спілкування з Катериною Орловою, яка застала 24 лютого 2022 року в Саудівській Аравії. Катя переживала за Херсон, за маму та бабусю. За друзів, за кішку... Взагалі була шокована цими подіями і часто згадувала своє дитинство в Кізомисі. Яюсь так народився цей вираз – «мінаю Ер-Ріяд на Кізомис», який потім перетворився на вірш.

мінаю Ер-Ріяд на Кізомис
піски пустель на стиглу полуницю
де верб зелений дах схилився вниз
до річки що ночами мені сниться

сади в пісках міняю на Херсон
де мама у квартирі і бабуся
я з ними як приїду на мільйон
смачної кави у розмовах не нап'юся

примарний світ багатства та ілюзій
на щедрість за столом тісних квартир
на сміх дітей на зустріч в колі друзів
і врешті решт на щастя і на мир

моєму місту шлю палкий привіт
я кожну мить в думках додому лину
як хочеться кричати на весь світ
мінаю Ер-Ріяд на Україну

залиште Ваш коментар тут

05.11.2022

На початку листопада 2022 року я написав цей вірш. Кривава чорна орда покидала моє знекровлене місто, забираючи своєю злодійською рукою все, що можна було вкрасти і вивезти у свою тьмутаракань. Вона забирала в нас навіть інтернет, світло, воду... Усе, окрім надії на перемогу! Панічні настрої людей були посилені всякого роду евакуаціями, вивезенням пам'ятників та залякуванням страшних вуличних боїв. Якась дивна пустка витала над моїм рідним містом.

кажуть у місті будуть бої
приречене місто на муки
падають в безвісті чийсь солов'ї
натомість злітаються круки

від болю за всесвіт покинутих гнізд
дивляться з вікон фіранки
на втечу один незруйнований міст
лишається зранку

застигла в повітрі якась пустота
і в мене в душі порожнеча
всміхнусь і погладжу старого kota
нам з ним не судилася втеча

Бог може почує молитви мої
і сльози і кров не проллються
і заспівають в душі солов'ї
а круки свого не діждуться

залиште Ваш коментар тут

18.08.2022

Коли я писав цей вірш під впливом якогось допису у фейсбук, а це було 18 серпня 2022 року, то не міг і подумати, що вже через день він знайде свою мелодію і стане піснею у виконанні Вероніки Алексєєнко (ViPa). Пам'ятаю, як серед ночі скинув їй у телеграм слова цієї поезії. Трошки покоригувавши текст, дійшли спільної версії. Через декілька днів Вероніка (ViPa) заспівала цю пісню на якомусь фестивалі в Києві й отримала схвальні відгуки слухачів. Так в окупації народилась пісня про повернення в рідний Херсон! Ця пісня записана в студії, має свій відеоряд і добре відома багатьом херсонцям.

коли я кажу що вдома
це просто пустий перон
тобі ж бо давно відомо
мій дім там де мій Херсон

коли я кажу скучаю
це настала така пора
коли я годую чайок
на хвилях мого Дніпра

коли я кажу приїду
то не зовсім на день чи два
я просто вернусь по сліду
в тихе місто свого Різдва

в кожному слові моїм озветься
така рідна з дитинства земля
то не місто то моє серце
там навіки душа залишилась моя

послухайте пісню «Назад додому» тут
